దేవుడు

బస్ బయల్దేరి పట్టుమని పది నిమిషాలైనా కాక ముందే మంత్రించినట్టు ఆగిపోయింది గుడి దగ్గర. మావూరి పొలిమేరల్లో వున్న ఆ గుళ్ళోని దేవుని మహిమల గురించి కథలు కథలుగా చెప్పుకుంటారు. ఊళ్ళోకి వచ్చే ప్రతి బస్సు, వూరి నుంచి వెళ్ళే ప్రతి బస్సు గుడి దగ్గర ఆగి బయల్దేరడం ఎప్పటినుంచో ఆనవాయితీగా వస్తున్నదే.

డ్రైవరూ, కండక్టరూ, బస్‌లోని సగానికి పైగా ప్రయాణీకులు దిగి గుళ్ళోకి వెళ్ళారు. బస్‌లోనే వుండిపోయిన కొంతమంది చెప్పులు తీసేసి, అక్కడి నుంచే చేతులు జోడించి మరలా చెప్పులు తొడుక్కుంటున్నారు.

నాకు నవ్వొచ్చింది. ఎంతటి మూర్ఖత్వం ! కంటికి కనిపించని, చెవులకు విన్పించని ఈ దేవుడంటే ఎందుకో వీళ్ళకింత వెర్రి నమ్మకం! ఊహ తెలిసినప్పటి నుంచీ నేనెప్పుడూ దేవుణ్ణి తల్చుకోలేదు. ఒక్కసారైనా కన్పిస్తే కదా నమ్మడానికి! అయినా నేను గుండ్రాయిలా ఆరోగ్యంగా, మధుపాయిలా సంతోషంగా వున్నాను.

బస్ బయల్దేరడం ఆలస్యమయ్యేకొద్దీ చిరాకేసింది. టైం చూసుకున్నాను. ఆరూ నలభై అయింది. అంటే దాదాపు అరగంట ఈ గుడి దగ్గర ఆపేసి. . . నా చిరాకు కోపంలోకి మారే వ్యవధిలో అదృష్టవశాత్తూ బస్ బయల్దేరింది.

మా ఒక్కగానొక్క కూతురు చిట్టి గుర్తుకొచ్చింది. దానికి పెళ్ళై ఇద్దరు పిల్లలు పుట్టినా అది మాకు ఇప్పటికీ చిట్టినే. నాకు చిట్టి అంటే ప్రాణం. దాని ఇద్దరు కూతుర్లంటే మరీ ప్రాణం. వాళ్ళను చూద్దామనే ఈ ప్రయాణం పెట్టుకున్నాను. మా అమ్మాయి

వాళ్ళ వూరికి నాలుగ్గంటలు ప్రయాణం. అక్కడ బస్ దిగి దాదాపు ఆరేడు కిలోమీటర్లు మట్టిరోడ్డెంట నడవాలి. అందుకే ఉదయం ఆరుగంటల బస్‌కే బయల్దేరాను ఎండ నడినెత్తికొచ్చే లోపలే వూరు చేరుకోవచ్చని. .

ఒక్క కుదుపుతో బస్ ఆగిపోయింది. ముందుకు తూలి ఆలోచనల్లోంచి వెనక్కి వచ్చాను.

ఇక్కడ కూడా ఏదైనా గుడి కొత్తగా వెలిసిందేమోనని అనుమానం వచ్చి కిటికీలోంచి అటూ ఇటూ చూశాను. అలాంటి ఛాయలేవీ కన్పించలేదు.

డ్రైవరూ, కండక్టరూ బస్సు దిగి ఏదో పరీక్షిస్తున్నారు. బస్‌కి రిపేరు వచ్చిందట. దాదాపు ముప్పావు దూరం వచ్చేశాక బస్ ఆగిపోవడం విసుగ్గా అన్పించింది. ఇంకో గంట ప్రయాణం చేసి వుంటే నేను వెళ్ళాల్సిన మట్టిరోడ్డు దగ్గర దిగిపోయి వుండేవాడివి.

టైమ్ చూసుకున్నాను. సరిగ్గా పది గంటలు. అరగంటలో అయిపోతుందన్న రిపేరుకు రెండు గంటలు పట్టింది. బస్ మట్టిరోడ్డు దగ్గర నన్నొక్కణ్ణీ దింపేసి ముందుకెళ్ళిపోయింది. అప్పుడు సమయం పన్నెండున్నర.. . .

రోహిణీ కార్తె ఎండ మట్టిని రెల్లు గడ్డిలా మండిస్తోంది. వేడిగాలి. . . . శరీరాన్ని నిలువునా రోస్ట్ చేస్తూ. . . . నిన్న నలభై నాలుగు డిగ్రీల సెల్సియస్ వున్న ఎండ ఇవాళ నలభై అయిదో, నలభై ఆరో వున్నట్టనిపిస్తోంది. చేతి సంచిలో ఒక జత బట్టలతో పాటు పెట్టుకున్న తువ్వాలు తీసి, చెవుల చుట్టూ వచ్చేట్టు తలకు బిగించి కట్టి ఇక కాళ్ళకు పని చెప్పాను.

సన్నగా ఆకలి మొదలైంది.

ఎండ చాలా తీవ్రంగా వుంది. కొద్దిసేపు నీడలో ఆగి సేద తీర్చుకుందామంటే చుట్టపక్కల ఒక్క చెట్టు కూడా కన్పించలేదు. కనుచూపు మేర నిర్మానుష్యం -నిర్హరిత వర్ణం.

ఎర్రమట్టి రోడ్డు. . వేడి తాకిడికి వేగి ఎర్రగా మారిన కోమలి శరీరంలా వుందా రోడ్డు. . . .తలెత్తి దూరంగా చూస్తే సముద్రంలోఅలల్లా . . ఎండ తరగలు తరగలుగా కన్పిస్తోంది. ఎండ మావులంటారు కాబోలు. మొదట బాగా చెమట పట్టి ఇప్పుడు ఆవిరై పోయింది. శరీరంలో ఒక్క చుక్క నీరు కూడా లేకుండా పొడారిపోయిన భావన.

ఆకలి అదృశ్యమై . . . . దాహం వేస్తోంది. విపరీతమైన దాహం. నడక వేగం పెంచాను. అలా రెండు కిలోమీటర్ల నడక పూర్తి చేశాను. ఇంకొక్క కిలో మీటరు నడిస్తే ఒక పల్లె వస్తుంది. అక్కడ కాసిని మంచినీళ్ళు తాగి కొద్దిసేపు సేదతీరితే కొంత ఓపిక వస్తుంది.

ఇంకొంతదూరం నడిస్తే నీరు దొరుకుతుందన్న ఆశ కొత్త ఉత్సాహాన్ని నింపింది. నడకలో వేగం పెరిగింది.

వళ్ళంతా కొలిమిలో పెట్టినట్టు. . . . సెగలు. . . చెప్పులున్నా కాళ్ళు కాల్తున్నాయి. భ్రమేమో!లేదా ఎర్రమట్టి పాదాల్లోకి దూరడం వల్ల అలా అన్పిస్తుందేమో. . . .

దాహం . . . దహిస్తూ. . .

ఇంకెంత దూరం నడవాలో? అనంతం దాకా నడుస్తున్నట్టు కాళ్ళు కదలనంటున్నాయి. నాలుక లుంగలు చుట్టుకుని పోతోంది. ఇంతటి దాహం నాకెప్పుడూ వేసి వుండలేదు. వయసుపైబడడం వల్ల ఈ శరీరం దాహార్తి తట్టుకోలేక పోతోందా? ఏది దొరకదని భయం వేస్తుందో. . . . అదే కావాలని మనసు ఎలా బెదిరిస్తుందో. . .ఓ గుక్కెడు చల్లని నీళ్ళు దొరికితే ఎంత బావుణ్ణు !

చుట్టూ చూశాను. ఎడారిలా వుంది. విశాలంగా విస్తరించుకున్న మృత ప్రాయమైన ఎడారి. . . ప్రాణికోటి సమస్తం అంతరించిపోయి నేనొక్కడినే కొనప్రాణంతో ఈ ఎండతో పోరాడుతున్నట్టు . . . .

ఇక నడవడం మా వల్ల కాదంటున్నట్టు మొరాయిస్తున్నాయి కాళ్ళు. శోష వచ్చేట్లు వుంది. స్పృహ తప్పేట్టుంది. అప్పుడు కన్పించాయి దూరంగా గుడిసెలు, పెంకుటిళ్ళు.

పోయిన ప్రాణం తిరిగి వచ్చినట్లయింది. నిస్సత్తువగా వున్న శరీరాన్ని బలవంతంగా లాకెళ్తున్నట్టు నడుస్తున్నాను. ఏవో శక్తులు నడిపిస్తే నడిచే వ్యక్తిలా. . . .

మొదట కాసిని నీళ్ళు దొరికితే చాలు. ఓ గ్లాసుడు నీళ్ళు. . . ఓ గుక్కెడు నీళ్ళు. . .. అమృతం లాంటి నీళ్ళు. . ప్రాణం లాంటి నీళ్ళు. . ప్రాణం నిలబెట్టే నీళ్లు. . . .

ఓ పెంకుటింటి ముందుకెళ్ళి తలుపు తట్టాను. ఎవరో ఒకావిడ తలుపు తీసింది. బీడు పడిన భూమిని చూసి, కరుణించి వర్షించడానికి వచ్చిన మేఘంలా తోచిందా తల్లి.

"చాలా దాహంగా వుంది. ఓ గ్లాసు నీళ్ళివ్వమ్మా" అని అడిగాను.

"నీళ్ళా! నిప్పులా? చుక్క కూడా లేవు. ఫో!" అని కసురుకుని తలుపేసుకుంది. ఛ! చూసీ చూడగానే మనుషులప్పై ఓ అభిప్రాయం ఏర్పర్చుకోవడం ఎంత తప్పో! అయినా అవన్నీ ఆలోచించి జడ్జి చేసే శక్తి ఇప్పుడు నాకు లేదు. నాక్కావలసింది గ్లాసు మంచినీళ్ళు! అంతే! ఆవిడ తిరస్కారానికి, కరుకుదనానికి, నిర్దయకు మనసు చివుక్కుమన్పించింది. నేనేమైనా బిచ్చగాడిలావున్నా? నా బట్టల వైపొకసారి చూసుకున్నాను. ఎర్ర మట్టిగొట్టుకు పోయి. . . సిగ్గనిపించింది. అవమానం అనిపించింది. నీళ్ళు లేకుండా చనిపోయినా పర్లేదు - ఇంకెవర్నీ అడక్కూడదనుకున్నాను.

క్షణమే ! మరుక్షణం సర్వ శక్తుల్ని కూడగట్టుకుని శాసిస్తూ. . .దాహం.

మరో ఇంటికి వెళ్ళాను. తలుపులు తీసే వున్నాయి. మంచినీళ్ళు కావాలని అడిగాను. "బంగారం కావాల్నంటే, పోన్లే పాపం మడిసికిబ్బందిగా వుందని ఇచ్చినా ఇవ్వొచ్చేమో కానీ ఈ వూర్లో గుక్కెడు మంచీనీల్లు మాత్తరం ఇవ్వరు. అల్లాగని మనసు లేని కసాయి వాల్లమను కునేవు! నీల్లకంత కటకటగా వుంది. మేమే గొంతులు సుక్క నీల్లతో తడుపుకుని పేనాలు కాపాడుకొత్తున్నాం!" అన్నాడో వ్యక్తి.

ప్రాణం వుసూరుమంది.

రెండు రోజులకొకసారి ఒకే ఒక్క బిందె నీళ్ళతో వంటగదిలోకి వెడుతూ "మంచి నీళ్ళను పొదుపుగా వాడండి. ఇంకో రెండ్రోజుల వరకూ బండి రాదు. ఒక్కో ఇంటికి ఒక్కో బిందెడు నీళ్ళు దొరకడమే గగనంలా వుంది" అని ప్రతీసారీ హెచ్చరించే భార్య గుర్తుకొచ్చింది. నీటికి ఇక్కట్టుగా వుందని తెలుసు కానీ పల్లెల్లో కూడా పరిస్థితి ఇంత ఘోరంగా వుంటుందని వూహించలేదు.

అయిదారిళ్ళల్లో అడిగి లేదనిపించుకుని పెంకుటిళ్ళకు ఎడంగా విసిరేసినట్టున్న పూరిళ్ళవైపుకు వెళ్ళి అడిగాను.

ఓ పూరింట్లోంచి అరవై ఏళ్ళు పైబడినావిడ బైటికొచ్చి "ఎఱ్ఱటి ఎండన పడి వచ్చావు. కాసింత కూచుని పో నాయనా!" అంది.

బ్రతుకుజీవుడా అనుకుంటూ లోపలికెళ్ళి కూచున్నాను.

"దాహం తట్టుకోలేకుండా వున్నానమ్మా! గుక్కెడు మంచి నీళ్ళు దొరుకుతాయా?"అని అడిగాను.

"కాల్సిన జొన్నరొట్టె కావాల్నంటే పెడ్తాను. మంచి నీల్లు మాత్తరం ఇవ్వలేను నాయనా" అంది.

హతాశుడినైన నన్ను చూసి "ఏమనుకోకు నాయినా - వూరు వల్లకాటిలా వుంది. ఉన్న ఒక్క సెరువూ ఎండిపోయి, పూడిపోయి శానా కాలమైంది. ఊల్లోని అరవై గడపలకీ ఒక్క బోరింగైతే సాలని తీర్మానించారు. మా గుడిసెల దగ్గిర దండిగా నీల్లు పడ్తాయని ఇంజనీరు బాబు సెబ్తున్నా ఇనకుండా "మాల మాదిగల ఇల్ల దగ్గర నిలబడి నీల్లు పట్టుకోవాలా?" అని ఎదురు తిరిగి వాల్ల ఇల్ల దగ్గిరే బోరింగు ఏయించుకున్నారు. అందులో ఇప్పుడు సుక్క నీల్లు కూడా రావట్లేదు".

"మరి మీరు నీళ్ళు ఎక్కడ నుంచి తెచ్చుకుంటారూ!"

"ఊరి పెద్దమడుసులందరూ కలిసి ఓ ఏర్పాటు చేశారు నాయనా! నాలుగు రోజులకోసారి ఎద్దులబండిలో రెండు తొట్ల నిండా నీల్లు తెప్పిస్తారు. ఒక్కో ఇంటికి

నాలుగు చెంబుల నీల్లు కూడా రావు. వాటితోనే సర్దుకోవాలి. ఈ మద్దెన ఐదు రోజులకోసారి నీల్లొస్తున్నాయి. ఉన్న కాసిని నీల్లు జాగర్తగా వాడుకోకపోతే బతకలేం! రేపు పొద్దు గుంకేటేలకి గానీ నీల్ల బండి రాదు. అందుకే ఈ రోజు ఎవరింట్లోనూ నీల్లు దొరకవు నాయనా" అంది.

"ఎండ తగ్గాక ఎల్దువుగానిలే కూకో!" అని అవ్వ పిలుస్తున్నా వినకుండా బైటపడ్డాను. నాకిప్పుడు నీళ్ళు కావాలి. ప్రాణాలు పోతున్నాయని తెల్సినా గుక్కెడు నీళ్ళివ్వరా! ఇంత రాక్షసత్వామా? కనీసం మానవత్వంతో జాలిపడి రెండు చుక్కల నీళ్ళు విదల్చరా? ఇంతటి స్వార్థమా?

మరో ఇంటికెళ్ళి అడిగా. అప్పుడే ఆ ఇంట్లో ఒకతను గ్లాసుతో నీళ్ళు త్రాగుతున్నాడు.

నాలో ఆశ అంబరాన్ని తాకుతూ. . . .

"నీళ్ళు లేవు" అని నిర్దయగా వచ్చింది అతడి నోటి వెంట సమాధానం.

రెక్కలు తెగి నేలకు జారుతూ ఆశ. . . .

అతని చేతిలో వున్న గ్లాసు వైపు ఆర్తిగా చూసాను. గ్లాసు కొసన అంటుకుని ముత్యంలా మెరుస్తూ, మురిపిస్తూ నీటిబిందువు. . నా మూగ భాష అతనికి అర్థమైనట్లుంది.

"ఉన్న ఈ కాసిని నీల్లు నీకిచ్చేస్తే మేమూ, మా పిల్లలూ రేపు పొద్దు గుంకే వరకూ ఏమైపోవాలి? ఒకేళ రేపు కూడా నీల్లబండి రాకపోతే మా గతేంకాను?" అన్నాడతను.

శరీరమే కాదు - మనసూ బలహీనపడ్తోంది. ఓవైపు గాయపడ్తున్న అభిమానం- గుచ్చుకుంటున్న అవమానం. . . . మరోవైపు భయంకరమైన దాహం . . . .

చుక్క నీళ్ళు దొరక్క చచ్చిపోతానేమోననిపిస్తోంది. నా మనసు ఏడుస్తోంది. నా

హృదయమూ రోదిస్తోంది. ఎటొచ్చీ కళ్ళలోనే నీళ్ళు రావటం లేదు. శరీరంలోని తడంతా ఆవిరైనట్లుంది.

వీళ్ళు మనుషులు కాదు. . . మృగాలు. స్వార్థం నిండిన నరరూప రాక్షసులు. ఈ పల్లెలో అందరూ మనుషుల్ని పీక్కుతినే దయ్యాలూ. . . . భూతాలు. . . .

కసితో ఓపిక తెచ్చుకుని నడుస్తున్నాను. మరో మూడు కిలోమీటర్లు నడిస్తే గమ్యం చేరతాను.

నా చిన్నప్పుడు మా వూరికి దక్షిణం వైపున్న చెరువులో ఈతకొట్టేవాణ్ణి - నీళ్ళలోకి దిగి కాళ్ళూ, చేతులూ ఆడిస్తుంటే ఎంత బావుండేదో! మొదట చల్లగా. . . ఆ తర్వాత హాయిగా. . . . జలపాతం కింద నిలబడితే ఎలా ఉంటుందో. . . . కుండల్తో కుమ్మరించినట్టు నెత్తి మీద నీళ్ళు అవిశ్రాంతంగా పడ్తుంటే. . . . ఓహ్! వర్షంలో తడుస్తుంటే. . . . శరీరం నిండా నీళ్ళ చినుకులు . . . . చినుకులు. . . . చినుకులు . . . . తెల్లటి ముత్యాల్లాంటి చినుకులు . . . . . ప్రవహిస్తున్న వెండిలా. . . . నీళ్ళు. . . . . నీళ్ళు . . . .

అరకిలో మీటరు కూడా నడిచి వుండను. నా కళ్ళకు రంగు రంగుల వలయాలు కనిపిస్తున్నాయి. కళ్ళముందు నక్షత్రాలు ప్రత్యక్షమైనట్టు- సముద్రంలో మునిగిపోతున్నట్టు. . .వూపిరాడడం లేదు. మంటల్లో చిక్కుకున్నట్లు . . . . . ఆరాటం. కళ్లముందు రంగులవలయాలు ఇప్పుడు నల్లటి తెల్లటి తెరలుగా. . . . పొరలుగా. . రంగు రంగుల చక్రాల్లా.. . . గిర్రున తిరుగుతూ. . . గిర్రున. . వేగంగా.. . .

నాకు స్పృహ తప్పుతున్నట్టు తెలుస్తోంది. ఇలానే చచ్చిపోతానేమో! చావు ఇలానే వుంటుందా? ఇలానే వస్తుందా?

వర్షం పడ్తున్నట్టుగా వుంది. నిజంగా వర్షం పడుతోందా? లేక నా భ్రమా? కాదు. మొహం మీద చినుకులు. . . చల్లటి చినుకులు. . . . ప్రాణం పరుగెత్తుకుంటూ వెనక్కి వచ్చేస్తోంది. ప్రాణం పులకరించుకుంటూ మరలివచ్చేస్తోంది. వర్షం మొహం

మీద జల్లులా. . . .   నీళ్ళు . . . . నీళ్ళు . . . . నీళ్ళు . . . .

కళ్ళు తెరిచాను. మరలా మొహం మీద నీళ్ళు పడ్డాయి.

"తాతా. . . . తాతా. . . ." ఎవరో పిలుస్తున్నారు. మొదట మంద్రంగా. . దూరం నించి పిలుపు. . తర్వాతదగ్గరగా. . . . బిగ్గరగా. . . .

పూర్తి స్పృహలోకి వచ్చి కళ్ళు తెరిచి చూశాను.

ఎదురుగా పదేళ్ళకుర్ర వాడు. ఆందోళనగా, భయంగా నా ముఖంలోకి చూస్తూ. . . .

వాడి ఒంటి మీద చినిగిన పాత నిక్కరు తప్ప మరేం ఆచ్ఛాదనా లేదు. శరీరం బలహీనంగా, సన్నటి పుల్లలా వుంది. గతుకుల తార్రోడ్డులా నల్లగా అసహ్యంగా వున్నాడు. వాడి చేతిలో చిన్న మట్టి కుండ వుంది.

"తాతా! తాతా! నీళ్ళు తాగుతావా?" అన్నాడు నా కళ్ళల్లోకి చూస్తూ.

కళ్ళతోనే సైగ చేశాను కావాలన్నట్టుగా.

నన్ను ఒక చేత్తో లేపి కూర్చోబెట్టడానికి ప్రయత్నించాడు. మొహం మీద చల్లిన నీళ్ళ వల్లననుకుంటాను. నాకూ కొద్దిగా ఓపిక వచ్చింది.

లేచి కూర్చున్నాను. చేతుల నిండా అంటుకుని ఎర్రమట్టి . . . అలానే దోసిలిపట్టాను. వాడు కుండలోంచి నీళ్ళు పోస్తున్నాడు. నేను తాగుతున్నాను. వాడు పోస్తూనే ఉన్నాడు. . . . నేను తాగుతూనే ఉన్నాను . . . . ఆబగా, ఆర్తిగా తాగుతూనే వున్నాను. నీళ్ళు పొట్టనిండా నిండి వాంతి వచ్చేట్లుంది. అయినా నేను తాగుతూనే వున్నాను - వాడు పోస్తూనే వున్నాడు. నీళ్ళు దోసిట్లోంచి కారి, ఒళ్ళోపడి, బట్టల్ని తడుపుతూ, నేను కూచుని వున్న నేలని ప్లావితం చేస్తున్నాయి.

"చాలా తాతా!" అన్నాడు వాడు నావైపోసారి, కుండలోకి మరోసారి చూసుకుంటూ.

అప్పుడు మరోసారి స్పృహలోకి వచ్చి "చాలు బాబూ! చాలు" అన్నాను.

ఆ మట్టి కుండను పరిశీలించి చూశాను. అది చాలా చిన్నది. అయిదారు చెంబులకు మించి నీళ్ళు పట్టవు.

"బాబూ! నీకు నీళ్ళెక్కడ దొరికాయి?" అని అడిగాను వాడివైపు ఆప్యాయంగా చూస్తూ.

"అదో. . అగుపడ్తుందే . . .అదే మా పల్లె తాతా! నాలుగైదు నాళ్ళకోపాలి బిందెడు నీల్లు దొరుకుతాయి. ఒక్కోపాలి అవీ దొరకవు. మాకాడ నిన్నటినించీ నీల్లు లేవు. నీల్లబండి రేపో మాపో వత్తుంది. సెల్లికి పేనం బాగో లేదు. దాహం. ఊల్లో ఎవుర్నడిగినా కాసింత నీల్లివ్వలా. . అందుకే పక్కూరికెల్లా. . ఇదే దోవంట రెండు మైల్లుఎలితే వత్తుంది. అక్కడా నీల్లకి చెడ్డ ఇబ్బందిగా వుంది. ఎవుర్ని బతిమాలుకున్నా చెంబుడు నీల్లివ్వలా. . పెదిరెడ్డిగారింట్లో బాయి వుందంటే ఎల్లి అడిగా! ఆ నీల్లూ అడుగంటాయట. బాబ్బాబూ! మా సెల్లి సచ్చిపోతుంది అని కాల్లట్టుకున్నా - కూలి సేత్తానన్నా -రొక్కం బదులు నీల్లిమ్మన్నా - యింటెడు సాకిరీ సేయించుకుని ఈ కాసిని నీల్లిచ్చాడు. ఉరుక్కుంటూ వత్తుంటే ఇక్కడ నిన్ను సూసి ఆగినా" అన్నాడు.

అంటే ఆ నీళ్ళు వాడి కష్టార్జితం. వాడి బలహీనమైన చిన్ని చేతుల్తో పెదిరెడ్డి ఇంట్లో పనిచేసి నాలుగు చెంబుల నీళ్ళు సంపాయిస్తే. . . . అవన్నీ నేను తాగేశాను. చాలా బాధేసింది నాకు.

"మరిప్పుడు ఏం చేస్తావు? నీళ్ళన్నీ నేను తాగేశానే" అన్నాను పశ్చాత్తాప పడుతూ.

వాడు మరోసారి మట్టికుండలోకి చూసి, మెరిసే కళ్ళతో అన్నాడు, "పర్నేదు తాతా. . రెండు మూడు గలాసుల నీల్లు మిగిలాయి. అవి సాలు సెల్లికి, అమ్మకూ. రేపుదయం మరలా ఎల్లి కూలి సేసి నీల్లు సంపాయిత్తాగా. అయినా నువ్వలా పడిపోయి వుంటే నాకు బయమేసింది తాతా! వెంటనే నీ ముకం మీద నీల్లు జల్లి తాపించాను! వత్తా తాతా" వాడు తన పల్లె వైపుకు వేగంగా వెళ్ళిపోతున్నాడు.

ఎక్కడ దాక్కుని వున్నాయో కన్నీళ్ళు ఇంతసేపూ! ఇప్పుడు చివ్వున పెల్లుబికి బయటికి వచ్చాయి.

వెళ్తున్న వాడివైపు వాత్సల్యంగా చూశాను - ఆత్మీయంగా చూశాను. వాడికి రేపటి మీద ఎంతటి ఆశ! ఎంత నమ్మకం!

వాడు నడిచి వెడుతున్న చిన్ని కృష్ణుడిలా వున్నాడు. ప్రేమను పంచేసివెళ్లిపోతున్న బాలక్రీస్తులా వున్నాడు. మానవత్వాన్ని అమృతంలా నా దోసిట్లోకి ఒంపేసి కదిలిపోతున్న తథాగతునిలా వున్నాడు.

వాడు ప్రాణం వున్న దేవుడిలా కన్పించాడు.

● *ఆంధ్రజ్యోతి, సెప్టెంబర్ 18, 1998* ●